opusdei.org

Una mare normal

Maria Chiara és una noia italiana casada, amb tres fills de 20, 18 i 16 anys, que treballa en una companyia d'assegurances. S'esforça per santificar-se en les circumstàncies normals viscudes en la seva família.

22/02/2018

El 14 de febrer de 1930 sant Josepmaria es va adonar que Déu també va cridar les dones de tot el món a formar part de l'Opus Dei. En aquesta entrevista, Maria Chiara explica què significa ser dona, mare,

treballadora i cristiana fidel de l'Opus Dei, al 2018.

Com vas conèixer l'Opus Dei?

Des de que era petita anava per un club infantil organitzat per pares que havien conegut l'esperit i les ensenyances de sant Josepmaria. Als 12 anys vaig començar a aprendre a pregar. La meva vocació com a supernumerària es remunta als meus anys universitaris. Per a mi va ser un gran obsequi perquè vaig convertir la meva prosa diària en hendecasíl·labs.

De vegades és difícil ser cristians (coherents) conseqüents, però, sens dubte, a l'Opus Dei hi ha moltes ajudes: la direcció espiritual i tota la formació rebuda permeten de manera concreta tenir sempre eines disponibles com a font de gràcia i de suport.

Quin ha estat el moment més difícil?

L'any 2006 teníem dos sous: un de funcionaria i l’altre de professor, el del meu marit, amb els quals anàvem molt estrets de diners tenint tres fills. El meu marit i jo pregàvem tots els dies per tal de "solucionar" aquesta situació, fins que un dia l'empresa on havia treballat anteriorment em va proposar tornar-hi.

Amb el meu marit ho vàrem meditar i resar i, al final, vam decidir i que tornés a treballar a temps complet, en una empresa privada on la protecció de la maternitat és menor, i també a força distància, 26 km per anar i 26 km per tornar.

Cada matí despertava els meus fills de 4, 6 i 8 a les 6 del matí, a les 6.30 ja estàvem al cotxe, els portava a casa dels meus pares que esmorzaven i després els acompanyava a l'escola. Durant el viatge resàvem el rosari

demanant a la Mare de Déu tenir una feina més a prop de casa.

El 6 d'octubre de 2011, va aparèixer a la intranet de la companyia la notícia que la seu de la s'havia traslladat al Eur (un barri modern a Roma) molt a prop. d'on jo visc, a Torrino-Mezzocammino. Des d'aleshores sempre he treballat a temps complet i amb diverses responsabilitats.

Les assegurances t'acosten a Déu?

En el camí a peu, abans d'entrar a l'oficina, prego que jo pugui transformar els moments i circumstàncies del meu dia en ocasions d'estimar. Quan em trobo amb un col·lega, em dirigeixo a ell o a ella, posant molta atenció en ells i les seves vides, m’encomano al seu àngel de la guarda i a l'Esperit Sant per poder-los ajudar quan m’expliquen un problema. Tinc molta sort perquè tinc al voltant meu, gent especial.

A la feina sovint, les meves contrasenyes a Internet són jaculatòries que m'ajuden a viure la presència de Déu. Mentre treballo, procuro evitar distraccions, treballar sense queixar-me i resoldre els problemes amb rapidesa i cura. Quan hi ha errors o dificultats que ressalten les meves limitacions, intento créixer amb humilitat i recordar que no sóc perfecte: m'ajudo amb una mica d'autoironia.

Traducció pròpia d'un article d'opusdei.it

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-es/article/una-mare-normal/ (06/02/2026)